

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Трутельницька Карина Едуардівна – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність приписам статей 3, 8, частини четвертої статті 13, статті 41, частин першої, другої статті 55 Конституції України (конституційність) приписи частини першої статті 587 Цивільного кодексу України від 16 січня 2003 року № 435–IV (далі – ЦК України), якими встановлено, що особа, яка володіє предметом застави, зобов'язана, якщо інше не встановлено договором: 1) вживати заходів, необхідних для збереження предмета застави; 2) утримувати предмет застави належним чином; 3) негайно повідомляти другу сторону договору застави про виникнення загрози знищення або пошкодження предмета застави, у тій частині, в якій вони „за змістом, що йому надається сталою судовою практикою його застосування, не встановлюють чітких і передбачуваних критеріїв визначення особи, яка «володіє предметом застави (іпотеки)», у випадку, коли таке майно вилучене з фактичного володіння власника (заставодавця) та передане у фактичне тримання іншій стороні договору застави (іпотеки) на виконання судового рішення про забезпечення позову“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу твердить, що нормативне регулювання, встановлене оспорюваними приписами частини першої статті 587 ЦК України, уможлиблює звільнення фактичного тримача майна від будь-якого обов'язку щодо його збереження та від відповідальності за його втрату чи знищення, і водночас продовжує покладати обов'язок збереження та ризик знищення майна на власника, який позбавлений фактичного доступу до майна та можливості виконувати цей обов'язок. На його думку, таке нормативне регулювання виключає існування відповідальної за знищення майна особи, що своєю чергою призводить до порушення: принципу правової визначеності (стаття 8 Конституції України), права власності (стаття 41 Конституції України), права на ефективний судовий захист (частини перша друга статті 55 Конституції України у поєднанні зі статтями 3 та 13 Конституції України), права рівності усіх учасників судового процесу перед законом і судом (пункт 1 частини другої статті 129 Конституції України), а також до звуження конституційних прав і свобод (стаття 64 Конституції України).